

Arrest

nr. 258 949 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers tonen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

3.1. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat zij in hun land systematisch het slachtoffer van discriminatie zijn. De Raad wijst vooreerst echter op volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzing naar de verklaringen van verzoekers waarmee dit betoog niet strookt:

“U verwijst naar het feit dat Macedoniërs Roma niet als gelijkwaardig beschouwen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24/09/2020, p. 7) en dat u liever niet zou terugkeren (CGVS, p. 2) maar uit uw verklaringen en die van uw echtgenote kan geenszins besloten worden dat er in jullie specifiek geval sprake zou zijn van een dermate ernstige discriminatie dat jullie fundamentele mensenrechten op systematische en ingrijpende wijze zouden worden aangetast waardoor het leven in Noord-Macedonië ondraaglijk zou zijn. Uw verklaringen betreffende uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië zijn vooreerst niet overtuigend. Zo stelde u uitdrukkelijk dat u kan terugkeren naar Noord-Macedonië (CGVS, p. 2), dat niemand u er zal doden (CGVS, p. 2) en dat u geen schrik heeft om terug te keren naar Noord-Macedonië maar er geen respect krijgt (vragenlijst CGVS d.d. 28/07/2020, vraag 3.4). Ook uw echtgenote stelt uitdrukkelijk dat zij van niemand schrik heeft in Noord-Macedonië (vragenlijst CGVS F. d.d. 28/07/2020, vraag 3.4). Deze verklaringen relativeren de zwaarwichtigheid van uw vrees en/of risico bij terugkeer reeds op bijzonder ernstige wijze. Uw verklaring op het einde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u het ook goed zou vinden om terug te keren naar Noord-Macedonië zolang u maar snel een antwoord krijgt en dat u daarom ook zeker geen beroep zal aantekenen tegen een eventuele negatieve beslissing (CGVS, p. 10) ontnemt uw vrees om terug te keren naar Noord-Macedonië van alle ernst en zwaarwichtigheid.” (eigen onderlijning).

Eveneens wijst de Raad op volgende pertinente motieven van de commissaris-generaal:

“Bovendien toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 24 juli 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20200724.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aan dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische autoriteiten de “Strategie voor de Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020” goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Noord-Macedonië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat er meerdere ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde. Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekers doen een poging tot concretisering door aan te halen dat er zeer belangrijke moeilijkheden zijn om werk te vinden, dat er loonverschillen zijn gegrond op de Roma-herkomst, en te verwijzen naar “Aanklacht wegens diefstal zodra voorwerpen op een werf verdwijnen”, “Weigering van toegang tot de crèche” en “Vrijwillige brandstichting van goederen”. Vooreerst weze het ook in dit kader benadrukt dat “uit uw verklaringen en die van uw echtgenote kan geenszins besloten worden dat er in jullie specifiek geval sprake zou zijn van een dermate ernstige discriminatie dat jullie fundamentele mensenrechten op systematische en ingrijpende wijze zouden worden aangetast waardoor het leven in Noord-Macedonië ondraaglijk zou zijn”, zoals de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt in de bestreden beslissingen. Verder motiveert hij eveneens op goede gronden:

“Voor wat uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over (het gebrek aan) werk, huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg betreft dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen geenszins afgeleid kan worden dat deze beweerde discriminatie dermate zwaarwichtig genoeg zou zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. U gaf zelf aan dat het in Noord-Macedonië in het algemeen heel moeilijk is om werk te vinden (CGVS, p. 5) maar dat u wel wat geld verdiende in het verleden door spullen te verzamelen op straat en te verkopen op rommelmarkten (CGVS, p. 5), tevens de manier waarop uw broer geld verdient (CGVS, p. 5). Hoewel u het type werk dat Roma zoals u zouden aangeboden krijgen in werkkantoren hekelde, was het wel mogelijk voor u om werk te vinden via een werkkantoor (CGVS, p. 5). Het loutere feit dat u het loon dat hier tegenover stond onvoldoende vond (CGVS, p. 5), neemt niet weg dat u aldus wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Bovendien gaf u ook zelf aan dat het mogelijk was voor u om sociale hulp te verkrijgen via de overheid in geval u zonder loon zou vallen maar dat u deze in het verleden nooit verkreeg omwille van uw eigen administratieve fouten (CGVS, p. 6). Het kan de Noord-Macedonische overheidsdiensten uiteraard niet worden verweten dat u zich niet op de correcte wijze en het correcte moment aanbood bij hun diensten om te kunnen genieten van deze sociale hulp. Uw echtgenote werkte voorts in een bar in Noord-Macedonië (CGVS, p. 7) maar diende haar ontslag in omdat ze ontevreden was met het loon dat zij verkreeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS F. d.d. 24/09/2020, p. 4). Toen haar door dezelfde werkgever een beter loon werd aangeboden om als veiligheidswerker aan de slag te gaan, weigerde zij dit werk omdat ze het te gevaarlijk vond (CGVS F., p. 4). Bovendien leverde uw echtgenote in de daaropvolgende jaren geen enkele inspanning om nieuw werk te vinden (CGVS F., p. 4) noch om een uitkering te bekomen via

de overheid (CGVS F., p. 4). Ook zij meldde zich niet op het juiste moment aan om in aanmerking te komen voor een uitkering (CGVS F., p. 4). Zij ondernam voorts niets om de boete die ze in dit verband opgelegd kreeg, kwijt te schelden met de hulp van hulporganisaties (CGVS F., p. 4 en 5). Nochtans kon uw broer F. wel dergelijke hulp verkrijgen via dergelijke organisaties (CGVS, p. 6). Deze vaststellingen geven in ieder geval duidelijk aan dat jullie beiden toegang hadden tot de Noord-Macedonische arbeidsmarkt waardoor er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat dit in de toekomst evenzeer het geval zal zijn, en dat jullie bij gebreke aan een inkomen, mits het nemen van de nodige administratieve stappen, kunnen rekenen op de hulp van overheidsprogramma's." (eigen onderlijning).

Door in hun verzoekschrift het als "tamelijk grappig" te bestempelen dat de moeilijke toegangsvoorwaarden tot het werk en de verschillende lonen niet in twijfel worden getrokken en alleen maar zou worden verklaard dat zij toch toegang tot de arbeidsmarkt hebben, gaan verzoekers voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzing naar hun verklaringen. Zij brengen de gefundeerde vaststellingen aangaande onder meer het gebrek aan inspanningen om nieuw werk te vinden, de mogelijkheden om beroep te doen op hulp of een uitkering te bekomen via de overheid en de situatie van de broer F. hiermee niet aan het wankelen. Verzoekers slagen er met hun betoog dan ook niet in afbreuk te doen aan het besluit van de commissaris-generaal: "Deze vaststellingen geven in ieder geval duidelijk aan dat jullie beiden toegang hadden tot de Noord-Macedonische arbeidsmarkt waardoor er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat dit in de toekomst evenzeer het geval zal zijn, en dat jullie bij gebreke aan een inkomen, mits het nemen van de nodige administratieve stappen, kunnen rekenen op de hulp van overheidsprogramma's."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar en citeren uit algemene informatie, hieruit algemene standpunten destilleren en stellen dat "De Roma in MACEDONIË vervolgd worden in alle sectoren van de huisvesting, van de overheid, van de toegang tot de gezondheidszorgen, ...", evenals waar zij een uitgebreid, doch algemeen betoog voeren omtrent de situatie van Romakinderen, gaan zij wederom voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen waaruit rekening houdende met de concrete situatie van verzoekers het tegendeel blijkt, minstens slagen zij er niet in er afbreuk aan te doen:

"Verder bleek dat jullie ook toegang hadden tot de huizenmarkt in Noord-Macedonië. Jullie verbleven in Noord-Macedonië telkens in huurwoningen (verklaring DVZ F. d.d. 15/1/2020, vraag 10). Ook jullie laatste periode in Noord-Macedonië huurden jullie een woning, hetgeen jullie financierden met het verzamelen van spullen op straat (CGVS F., p. 6). Ten overvloede kan nog vermeld worden dat enkele familieleden over een onroerende eigendom beschikken in Noord-Macedonië: uw vader is eigenaar van een appartement (CGVS, p. 3), F.'s broer T. is volgens u eigenaar van zijn eigen woning (CGVS, p. 9) en F.'s oom Je. is ook eigenaar van zijn eigen woning (CGVS F., p. 3). Hieruit blijkt geenszins dat Rom systematisch de toegang tot de Noord-Macedonische huizenmarkt ontzegd worden en kan er in alle redelijkheid van uit worden gegaan dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië in onderdak voor u en uw gezin zal kunnen voorzien.

Uw echtgenote verwees voorts naar het feit dat haar zwangerschappen verschillende malen door Macedonische dokters werd onderbroken omwille van het feit dat zij een Roma is (CGVS F., p. 8). Jullie hebben deze problematiek evenwel niet aannemelijk gemaakt. Niet alleen maakte u noch tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gewag van deze afgebroken zwangerschappen, ook legden jullie hier geen enkel (begin van) bewijs van neer. De door uw echtgenote opgeworpen corruptie in de Noord-Macedonische ziekenhuizen maakte ze evenmin aannemelijk. Zo bleek na enkele ontwijkende antwoorden dat uw echtgenote op geen enkel moment in haar leven zelf daadwerkelijk te maken kreeg met corruptie in Noord-Macedonië (CGVS F., p. 8). Uw echtgenote heeft overigens op geen enkele manier getracht om het vermeende wangedrag van de dokters of ziekenhuizen aan te kaarten, noch bij de politie, noch bij het ministerie van volksgezondheid (CGVS F., p. 8). Bovendien kan er gewezen worden op jullie verklaringen waaruit blijkt dat de zus van uw echtgenote financiële hulp kreeg om medicijnen te verkrijgen (CGVS F., p. 2), dat ook uw echtgenote bepaalde medicijnen gratis in Noord-Macedonië verkreeg (CGVS F., p. 7), dat uzelf in het ziekenhuis een hoofdwonde kon laten verzorgen (CGVS, p. 7) en dat uw broer in het ziekenhuis behandeld werd voor zijn mentale problematiek (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt geenszins dat jullie omwille van jullie etnie de toegang tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg ontzegd werd.

Tot slot kan uit jullie verklaringen niet afgeleid worden dat jullie dochter geen onderwijs zou kunnen krijgen in Noord-Macedonië. Daarbij dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat jullie dochter de schoolgaande leeftijd nog niet heeft bereikt en jullie louter verwijzen naar problemen bij het verkrijgen van een plek op een kinderdagverblijf (CGVS F., p. 7). Jullie ondernamen echter slechts twee pogingen

om jullie dochter in te schrijven in een kinderdagverblijf (CGVS F., p. 7). Nadat jullie in één van de twee plekken geweigerd werden omdat ze er enkel Macedonische kinderen wilden (CGVS F., p. 6), ondernamen jullie wederom niets om dit aan te klagen (CGVS F., p. 6) noch om via een hulporganisatie wel opvang te vinden voor jullie dochter (CGVS F., p. 7). Nochtans kregen jullie enkele maanden voor jullie vertrek hulp van de organisatie Megjashi in de vorm van voeding en kleren (CGVS F., p. 10) en had uw broer F. zoals hierboven vermeld ook hulp gekregen van een dergelijke hulporganisatie (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dat dergelijke organisaties bestaan en dat jullie in staat zijn om ze op te zoeken, te vinden en daadwerkelijke hulp te verkrijgen. Uw echtgenote beweert weliswaar dat er slechts éénmaal hulp kan worden verschaft door de organisatie Megjashi (CGVS F., p. 10) maar staat dit op generlei wijze en bovendien is een dergelijke bewering in alle redelijkheid weinig overtuigend.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uw bewering dat uw dochter op school uitgescheiden kan worden (CGVS, p. 9) een louter hypothetische vrees betreft en hoe dan ook een situatie betreft die in alle redelijkheid niet als dermate zwaarwichtig beschouwd kan om te kunnen gewagen van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de vluchtelingenconventie en in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië als Rom gediscrimineerd zal worden op het vlak van werk, onderdak, onderwijs of gezondheidszorg. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat de door u beweerde persoonlijk door u ondervonden discriminatie als Roma gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

U haalde vervolgens aan dat u in het verleden vele problemen heeft gekend met Macedoniërs en Albanezen in uw land van herkomst. U verwees in dit verband onder meer naar een voorval waarbij tijdens uw werk de door u verzamelde goederen in brand werden gestoken (CGVS, p. 6; CGVS F., p. 9) en naar een voorval waarbij u met bebloed hoofd een beroep trachtte te doen op de politie maar van de politie de schuld toegeschoven kreeg (CGVS, p. 7). Ook uw echtgenote gaf aan dat u verschillende keren geslagen werd in uw land van herkomst (CGVS F., p. 8 en 9). Er dient evenwel benadrukt dat u, zoals hierboven reeds aangestipt, verklaarde geen vrees te hebben om terug te keren naar Noord-Macedonië. Deze vaststelling zet de ernst van de door u beweerde problemen met uw medeburgers danig op de helling." (eigen onderlijning).

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de gemotiveerde vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers niet aannemelijk maken dat: "ofschoon u aangaf dat niet kan rekenen op de hulp van de politie (CGVS, p. 7), u voor uw problemen met uw medeburgers - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten." Zoals de commissaris-generaal verder aangeeft, dient voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De commissaris-generaals stelt vast dat dit in casu niet het geval is: "Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie, toen u zich met bloed aan uw hoofd in het ziekenhuis aanbood ter verzorging, een procedure opstartte (CGVS, p. 7). U wist evenwel niet waarom deze procedure later werd stopgezet: u informeerde er immers niet naar (CGVS, p. 8). Dat de politie onwillig of onmachtig zou zijn om u hulp en/of bescherming te bieden blijkt hieruit geenszins. Dat u zich in geval van problemen met Macedoniërs en Albanezen richtte tot de politie maar dat het altijd uw fout betrof (CGVS, p. 7) overtuigt voorts niet. U legde immers geen enkel (begin van) bewijs neer van uw contacten met de Noord-Macedonische politie in dit verband. Daarnaast verklaarde uw echtgenote dat u, toen de door u verzamelde goederen in brand werden gestoken, geen klacht indiende bij de politie (CGVS F., p. 9). Indien de autoriteiten niet op de hoogte gebracht worden, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden om u hulp en/of bescherming te verlenen. Vervolgens, ofschoon uw echtgenote beweerde dat de politie mensen met een donkere huidskleur steeds wandelen stuurt, blijkt uit haar verklaringen voorts dat haar noch u dit ooit overkomen is (CGVS F., p. 9)." Verzoekers kunnen zich niet verschuilen achter algemene kritieken, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie in een poging hun nalaten te verschonen. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden en initiatieven in Noord-Macedonië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de autoriteiten in Noord-Macedonië te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Noord-Macedonië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, noch kunnen zij overtuigen door voor te houden dat het indienen van een klacht bij de autoriteiten terwijl verzoeker behoort tot een gediscrimineerde minderheid – zo stellen zij – onnodig en denkbeeldig is. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met

concrete elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in Noord-Macedonië geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zegt te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad besluit dat verzoekers doorheen hun verzoekschrift in wezen op summiere wijze hun verklaringen herhalen, doch voor het overige slechts een algemeen betoog voeren waarbij zij geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen bieden. Zij nemen algemene standpunten in en komen voor het overige niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangevoerde discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Wat dit betreft en eveneens voor het overige, volstaat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2. In de mate dat verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukken de verzoekende partijen dat zij als lid van de Romagemeenschap in Noord-Macedonië het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie zoals blijkt uit de objectieve informatie. Voorts wijzen zij erop dat zij ook kinderen hebben en dat uit dezelfde informatie blijkt dat Romakinderen geen toegang hebben tot gezondheidszorg en onderwijs. De verzoekende partijen besluiten dat indien zij niet kunnen worden erkend als vluchteling zij minstens, gelet op hun etnie en de discriminatie, de subsidiaire bescherming moeten krijgen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat waar de verzoekende partijen het standpunt innemen dat zij als lid van de Romagemeenschap in Noord-Macedonië het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie hetgeen zou blijken uit objectieve informatie, zij een algemeen herhalend betoog voeren zonder hun betoog in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij erin slagen hier afbreuk aan te doen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij poneren dat uit dezelfde informatie blijkt dat Romakinderen geen toegang hebben tot gezondheidszorg en onderwijs. In voormelde beschikking wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat zij er niet in slagen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen waarin, rekening houdende met de concrete situatie van de verzoekende partijen en hun kinderen, het tegendeel wordt vastgesteld, minstens tonen zij hun beweringen niet aan. Ter terechtzitting komen de verzoekende partijen opnieuw niet verder dan het innemen van een algemeen standpunt zonder enige concretisering, laat staan dat zij een concreet antwoord op de gronden van voormelde beschikking bieden en zij slagen er niet in de concrete vaststellingen in voormelde beschikking te weerleggen. Ook waar zij verwijzen naar algemene informatie waaruit hun beweringen zouden blijken, brengen zij dit geenszins in verband met hun persoonlijke situatie, noch met die van hun kinderen. De Raad benadrukt dat het niet volstaat louter te verwijzen naar algemene rapporten en artikelen om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke (*cf.* RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar de verzoekende partijen besluiten dat indien zij niet kunnen worden erkend als vluchteling zij minstens, gelet op hun etnie en de discriminatie, de subsidiaire bescherming moeten krijgen, dringt dezelfde vaststelling zich op en kunnen zij dan ook evenmin overtuigen. Dit betreft eveneens een algemene opmerking, zonder dat zij echter concreet ingaan op hetgeen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming concreet wordt vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS